

Το βουνό του Μαξίμ

Ο Μάξιμος ήταν δέκα χρόνων. Δε μιλούσε πολύ, αλλά όταν το έκανε, η φωνή του ήταν απαλή, σχεδόν σαν μυστικό. Τις περισσότερες φορές ήταν σιωπηλός, όχι επειδή δεν είχε τίποτα να πει, αλλά επειδή ήταν πιο εύκολο να κρατάει τα πάντα μέσα του, σαν τα λόγια του να ήταν κλειδωμένα σε ένα κουτί που δεν τολμούσε να ανοίξει. Φοβόταν να ενοχλήσει τους άλλους ή να μην τον καταλάβουν.

Πάντα κούναγε το κεφάλι όταν τον ρωτούσαν: «Όλα καλά;» Ακόμα και όταν ένιωθε έναν σφιχτό κόμπο στο στομάχι. Ακόμα και όταν οι σκέψεις του γυρνούσαν τόσο γρήγορα που ένιωθε σαν να ξεχνούσε πώς να αναπνέει. Ακόμα και όταν το μόνο που ήθελε ήταν να σταματήσει να προσποιείται.

Δεν προσπαθούσε να είναι γενναίος. Απλά δεν ήξερε πώς να πει «φοβάμαι» ή «δεν καταλαβαίνω» ή «κουράστηκα να χαμογελάω πάντα». Ανησυχούσε ότι οι φόβοι του ήταν πολύ μικροί για να έχουν σημασία ή πολύ μπερδεμένοι για να τους εξηγήσει. Μερικές φορές, άρχιζε μια πρόταση στο μυαλό του, αλλά μετά πάγωνε, φανταζόμενος ήδη την μπερδεμένη ή ειρωνική αντίδραση. Έτσι, παρέμενε σιωπηλός.

Έγινε καλός στο να προσποιείται: ένα ευγενικό νεύμα, ένα αναγκαστικό γέλιο, ένα απαλό «δεν είναι τίποτα». Αλλά το να κρύβει τα συναισθήματά του τον έκανε να νιώθει σαν να κρύβεται ο ίδιος.

Τότε, μια μέρα, το τετράδιό του εξαφανίστηκε. Το ξέχασε στο λεωφορείο. Ένα μικρό λάθος για τους περισσότερους, αλλά για τον Μάξιμο ήταν σαν να

έπεφτε η γη κάτω από τα πόδια του. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Οι σκέψεις του στροβιλιζόνταν.

Τι θα γίνει αν ο δάσκαλος θυμώσει; Τι θα γίνει αν όλοι με θεωρήσουν απρόσεκτο; Τι θα γίνει αν γελάσουν;

Στο σπίτι, απάντησε με ελαφρύ τόνο, αλλά η φωνή του έτρεμε. Εκείνο το βράδυ, κρύφτηκε κάτω από την κουβέρτα, με τα μάτια σφιχτά κλειστά. Αλλά ο φόβος δε μειώθηκε — αυξήθηκε. Σαν μια πέτρα που κρατάς στην τσέπη σου: μικρή στην αρχή, αλλά με την πάροδο του χρόνου γίνεται βαρύτερη, μέχρι που το περπάτημα γίνεται αδύνατο.

Στη συνέχεια ήρθαν και άλλα μικρά πράγματα: μια λέξη που δεν καταλάβαινε, αλλά προσποιούνταν ότι καταλάβαινε, ένα τεστ για το οποίο απέφυγε να διαβάσει, το θυμωμένο βλέμμα ενός συμμαθητή του μετά από μια λάθος πάσα. Ο θόρυβος στην παιδική χαρά που έκανε τα αυτιά του να βουίζουν. Μια φήμη που ψιθυρίστηκε προς το μέρος του. Μια διαφωνία που άκουσε στο σπίτι.

Μεμονωμένα, κανένα από αυτά δεν ήταν βουνό. Αλλά πέτρα μετά την πέτρα, συσσωρεύτηκαν. Μέχρι που ο Μάξιμος ένιωσε ότι τα κουβαλούσε όλα.

Κάποια Πέμπτη, η τάξη πήγε για περίπατο στη φύση. Ενώ οι άλλοι προχωρούσαν μπροστά, ο Μάξιμος έμενε πίσω. Όχι από κούραση, αλλά επειδή κάτι μέσα του ήταν πολύ βαρύ. Τα χέρια του κρέμονταν άκαμπτα στα πλάγια, το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στο έδαφος.

Μια κυρία με γκρίζα μαλλιά και ήρεμα μάτια περπατούσε δίπλα του. Στην αρχή δεν του έκανε ερωτήσεις. Αργότερα, είπε:

«Κοιτάς το έδαφος σαν να σου ψιθυρίζει κάτι».

Ο Μάξιμος δεν απάντησε, αλλά δεν απομακρύνθηκε.

«Κάποτε κουβαλούσα βουνά από σκέψεις», πρόσθεσε. «Μέχρι που με συνέτριψαν. Ξέρεις τι με βοήθησε; Να τις αφήσω όλες κάτω. Σαν πέτρες. Θέλεις να δοκιμάσεις;»

Ο Μάξιμος δίστασε. Αλλά σιγά-σιγά, κούνησε το κεφάλι.

Σταμάτησαν κάτω από ένα δέντρο. Πήρε μια μικρή τραχιά πέτρα.

«Αυτή είναι για το χαμένο τετράδιο», ψιθύρισε.

Μετά άλλη μία: «Για τον θόρυβο στην καντίνα».

Και άλλη μία: «Για τον φόβο ότι θα καταλάβουν ότι δεν καταλαβαίνω πάντα».

Έξι συνολικά. Κάθε μία ελάφρυνε κάτι μέσα του. Όταν έκανε ένα βήμα πίσω και κοίταξε, δεν ήταν βουνό. Μόνο ένας μικρός σωρός. Πραγματικός. Διαχειρίσιμος.

«Δε φαίνονται τόσο μεγάλα τώρα», είπε.

«Επειδή τα αντιμετώπισες», χαμογέλασε η γυναίκα. «Δεν χρειάζεται να τα κουβαλάς όλα μόνος σου».

Την επόμενη μέρα, όταν ο δάσκαλος ρώτησε για την εκδρομή, ο Μάξιμος σήκωσε το χέρι του. Ένα μικρό, ήσυχο χέρι.

«Έμαθα ότι μπορείς να καταγράψεις τις σκέψεις σου. Σαν πέτρες».

Περίεργα και ευγενικά μάτια στράφηκαν προς το μέρος του. Βγήκε έξω, μάζεψε μερικά βότσαλα και τα έβαλε κατά μήκος του μαυροπίνακα.

«Αυτά είναι πράγματα που με βαραίνουν», εξήγησε. «Αλλά εδώ είναι πιο ελαφριά».

Αργότερα, μια συμμαθήτριά του πλησίασε με μια μικρή πέτρα της.

«Κι εγώ έχω βότσαλα», είπε. «Μπορούμε να φτιάξουμε ένα μέρος για αυτά;»

Μαζί, ρώτησαν τη δασκάλα. Αυτή είπε ναι.

Έφτιαξαν ένα μικρό ξύλινο κουτί κοντά στο παράθυρο. Ο Μάξιμος ζωγράφισε αστέρια και πέτρες πάνω του. Το ονόμασαν «Γωνιά των Σκεπτόμενων Πετρών». Ο καθένας μπορούσε να βάλει ένα βότσαλο εκεί, χωρίς να χρειάζεται να πει τίποτα. Μερικές φορές ένα σχέδιο. Μερικές φορές έναν αναστεναγμό. Μερικές φορές σιωπή.

Το κουτί γέμισε σιγά-σιγά: στρογγυλά βότσαλα, τσαλακωμένα χαρτιά, ακόμα και φτερά. Και κάτι άλλαξε. Η τάξη είχε ένα μέρος για τα ανείπωτα πράγματα. Έναν ήσυχο χώρο για βαριές σκέψεις.

Ο Μάξιμος δεν άλλαξε από τη μια μέρα στην άλλη. Εξακολουθεί να έχει ήσυχες μέρες. Μέρες που οι σκέψεις επιστρέφουν και το βουνό τον ακολουθεί από κοντά.

Αλλά τώρα γνωρίζει τα σημάδια. Νιώθει τα πρώτα βότσαλα στην τσέπη του και ξέρει ότι δεν χρειάζεται να τα κουβαλάει. Μπορεί να τα αφήσει κάτω, να πει ό,τι χρειάζεται, να αναπνεύσει ξανά.

Έχει βότσαλα. Λέξεις. Ένα κουτί. Έναν δάσκαλο που τον άκουσε. Και μια τάξη που τον κατάλαβε.

Και πάνω απ' όλα, ο Μάξιμος ξέρει τώρα αυτό:

Το να φοβάται δεν τον κάνει αδύναμο. Το να μιλάει δεν κάνει τους φόβους να μεγαλώνουν. Και μερικές φορές, η πιο μικρή πέτρα που τοποθετείται στο έδαφος είναι το πρώτο βήμα για να περπατήσει πιο ελαφριά.

**Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης**

léargas

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο EACEA δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις.